

са вари въ черното котле съ червеното превизло; а Хаджи Генчо, като нѣкой ахчия по турските конаци, съ лъжицата въ ржка ходи около котлето, и кряска на баба Хаджийка: „Притури малко лучецъ, притури малко масжале. . . И червенъ пиперецъ би трѣбало още малко, — мж-ж-ничко! Отваряй си зжржелете, защото огжньтъ е голѣмъ и лукътъ може да прегори. . . Не туряй много джрва, Хаджийке, по-добре е когато гозбата са вари полегичка. . . Оризътъ за чорбата трѣба да са очисти добре! Помнишь ли, че лани щѣхъ да си искжрта единъ зжбъ отъ тоя прожлѣти оризъ? А кой е мислилъ, че и въ сармата има камжне!“

Момченцето отивало съ плачъ при Хаджи Генча, и говорило му: „Дѣдо Хаджия, знаешъ ли каква премѣжда ми е минала прѣзъ главата? Знаешъ ли ти, че нѣма моего пиленце? . . . Никола казва, че единъ орелъ са вжртѣлъ вчера надъ кж-